

‘Dat oude verhaal is afgelopen’

José (32) komt bij reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele voor sessies reïncarnatietherapie om aan traumatische gebeurtenissen uit haar jeugd te werken. Pas aan het eind van het therapietraject brengt ze haar eczeem ter sprake, omdat ze ervan uitgaat dat daar toch niets aan te doen is. Een grote vergissing, zo blijkt!

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE

Aanraking met koud water verdraagt haar huid slecht. Bij ‘waterkoud winterweer’, zoals ze dat noemt, verstijven haar vingers en kleuren handen en delen van haar onderarmen paarsblauw. De plekken jeuken enorm. José’s huid is tijdens koude dagen zo droog en gevoelig dat deze spontaan openbarst. Wondjes op haar handen en armen kleuren rood, later

paarsblauw. Door het dragen van kleding met lange mouwen maskeert ze de blauwe plekken op haar armen ‘omdat ze zich ervoor schaamt’. Diverse door de dermatoloog voorgeschreven medicinale zalfjes helpen niet.

RILLINGEN VAN DE KOU

Wanneer José haar eczeemplekken aan mij toont en erover vertelt, zie ik een woest kolkende rivier voor me en een groepje ontredderde vrouwen, gehuld in primitieve kleding. De omgeving van de snelstromende rivier ziet er vlak en kil uit. In de verte kale bergen. Ik krijg het ijskoud en vermoed dat wat ik zie, zich afspeelt op een winterse dag. Ik kan opkomende rillingen van de kou nauwelijks onderdrukken. Het zijn beelden die horen bij een vorig leven van José. Vervolgens zie ik het rivierwater van dichtbij. Het water stroomt snel. Aan de rivieroever ligt hier en daar opgewaaid stuifneeuw in hoge, vergeelde graspollen. Dan zie ik ineens een klein kind, een peuter, dat kopje ondergaat in het koude rivierwater en even later aan de kant wordt getrokken door jammerende vrouwen. Een situatie in José’s huidige leven moet op de één of andere manier deze ervaring met koud rivierwater uit het verleden (haar onderbewustzijn) hebben opgerakeld. Ik vraag haar: “Sinds wanneer heb je last van die paarse eczeemplekken op je handen en onderarmen?” José antwoordt: “Vroeger had ik er geen last van.” “Sinds wanneer wel?” “Nadat mijn dochtertje is geboren. Suusje. Ze is nu vier.” Ik vraag of ze wat kan vertellen over de bevalling van haar dochter en over Suusje zelf. Opvallende uitspraken daarbij zijn: “Met Suusje hebben we een lange weg afgelegd”, “Ik ben bang dat ik een slechte moeder ben, maar ik zal nooit mijn man of kinderen in de steek laten”, “Het moederschap verloopt niet vlekkeloos; soms ben ik zo moe dat ik me leeggezogen voel”, “Ik droom vaak dat ik niet goed op Suusje pas. Ik ben bang dat ze zomaar de vijver van de burens inloopt”, “Ik zal nooit met haar gaan wandelen als het buiten koud weer is”, “Als ik haar soms met enge uithalen hoor huilen, ben ik bang dat ik haar kwijtraak.”

DRIEDUIZEND JAAR GELEDEN

Via de hierboven genoteerde zinnen en een lichte vorm van trance, niets meer dan goed geconcentreerde aandacht, komt José in een oude ervaring terecht. Een vorig leven waarin ze de moeder is van een dochtertje van twee tot drie jaar oud. De ziel die toen in het lichaam van dat kindje zat, is dezelfde ziel die nu huist in het lichaam van Suusje. Bij de geboorte van Suusje ontstond bij José een vage vorm van herkenning waarop haar lichaam rea-